

Παναγιώτης Μαυροειδής

Το στρατιωτικό διάγγελμα του προέδρου της ΕΚΤ Μ. Ντράγκι αναφορικά με το λεγόμενο πρόγραμμα “ποσοτικής χαλάρωσης”, δηλαδή αγοράς και δημιουργίας χρέους με νέους όρους ήταν ένας σαφής και απροσχημάτιστος εκβιασμός: συμμετέχουν όσοι αξιολογούνται θετικά σε υφιστάμενο πρόγραμμα δημοσιονομικής προσαρμογής (δηλαδή μνημόνιο).

Η ΝΔ πέταξε τη σκούφια της διαλαλώντας την δεδηλωμένη και πεπατημένη της υποταγής της, κάνοντας μάλιστα λόγο για ...κοσμογονία! Να σε φτύνουν και σε να λες ότι είναι αγιασμός...

Ο ΣΥΡΙΖΑ μίλησε για «σημαντική απόφαση, την οποία και θα αξιοποιήσει η επόμενη ελληνική κυβέρνηση προς όφελος της χώρας», ενώ δε παρέλειψε να επαινέσει τον τραπεζικό υπερκυβερνήτη: “ο κ. Ντράγκι με τη σημερινή ανακοίνωση του προγράμματος αγοράς ομολόγων απάντησε στις ακραίες περιοριστικές πολιτικές, τασσόμενος υπέρ της ποσοτικής χαλάρωσης, διαφοροποιούμενος από τις ακραίες νεοφιλελεύθερες φωνές στις οποίες δυστυχώς συγκαταλέγεται και ο κ. Σαμαράς”.

Αν αυτή είναι η απάντηση της αριστεράς στις εξελίξεις, τότε απλά στρώνεται ο δρόμος για την ακροδεξιά(*1). Πολύ περισσότερο όταν αυτός η απάντηση παρουσιάζεται σαν “μονόδρομος”, καθώς ο Αλέξης Τσίπρας είπε στην κεντρική προεκλογική συγκέντρωση του ΣΥΡΙΖΑ: “Ζητάμε μια πρώτη ευκαιρία στον ΣΥΡΙΖΑ. Ίσως μια τελευταία ευκαιρία για την Ελλάδα”. Ε, όχι δα! Αλίμονο αν η σύμπασα αριστερά ταυτιστεί με την παραπάνω πολιτική στρατηγική, που οδηγεί στην αποτυχία και την ανυποληψία.

Τι μας δείχνουν οι εξελίξεις;

Σε αντίθεση με το φετιχισμό και τις φοβίες της κυρίαρχης αριστεράς μήπως κατηγορηθεί για ανευθυνότητα, το χρήμα υπάρχει ή “δημιουργείται”, εκεί και τότε και με εκείνες τις προϋποθέσεις που θα διασφαλίζουν ότι θα κατευθύνεται στο κεφάλαιο και εκδίδεται μόνο υπό τον όρο συνθηκών υπερεκμετάλλευσης της εργαζόμενης πλειοψηφίας και της

αιμοδότησης των ιδιωτικών επενδύσεων (ακόμη και αν αυτές δεν γίνονται).

Δεν είναι εύκολα τα πράγματα για τα αφεντικά της ευρωζώνης και του ευρωπαϊκού καπιταλισμού. Θέλουν και κάποια ρευστότητα για να «μην στεγνώσει εντελώς η αγορά», να κινηθούν και να πραγματώνεται σε κέρδος η άντληση υπεραξίας, αλλά και εξαθλίωση για τους πολλούς για να βγαίνει αυτή η υπεραξία.

Η δομική καπιταλιστική κρίση, ειδικά στην ευρωζώνη, είναι παρούσα. Επιδιώκουν ασθμαίνοντας να τετραγωνίσουν τον κύκλο, επιζητώντας ταυτόχρονα και φτώχεια και κατανάλωση και φυσικά στέλνοντας το λογαριασμό στις εργατικές τάξεις των χωρών της ΕΕ.

Το ερώτημα είναι αν η αριστερά και το εργατικό κίνημα θα δουν το βάθος των πραγμάτων και αν θα απαντήσουν με όρους αντικαπιταλιστικής ανατροπής και ρήξης με το αντεργατικό σφαγείο ιμπεριαλιστικής ληστείας που συνιστά η ευρωζώνη και η ΕΕ.

Για να μην πούμε κάποτε: “δε μας συγχωρώ, από φόβο χάσαμε...”

(*1) Δεν είναι απλό πράγμα αυτό που συμβαίνει στη Γαλλία, με την επέλαση της ακροδεξιάς Λεπέν. Ούτε δυστυχώς έτυχε της προσοχής που έπρεπε η προβοκάτσια/πρόκληση της Λεπέν να εμφανιστεί ως ...υποστηρικτής του ΣΥΡΙΖΑ! Όσο η αριστερά εμφανίζεται ως συμπληρωματική δύναμη διαχειριστικών κυβερνητικών λύσεων και απολογητής της δυσώδους ΕΕ, τόσο θα εκχωρεί χώρο στον ακροδεξιό λαϊκισμό.